

Audiocafé – reflexe

Předmět Audiocafé jsem měla nyní ve svém 5. semestru zapsaný poprvé. Zapsala jsem si ho především proto, že mi ho doporučovalo mnoho studentů i sám pan Hanák. Měla jsem proto velká očekávání a musím říct, že všechna se naplnila do puntíku! Jsem moc ráda, že jsem si tento předmět zapsala, jelikož mi toho spoustu dal. Kromě zaplněných dvou hodin při úterním večeru mi dal hlavně spoustu podnětů se inspirovat. Velmi mě zaujalo už celkové téma všech dokumentů – boj. Bylo pro mě zajímavé sledovat, jak může být boj různorodý, nepředvídatelný, a tak nějak každý týden úplně jiný. Nejvíce mi možná trochu paradoxně utkvěl v hlavě boj se svým vlastním studem, který se objevil v dokumentu s názvem „Obnažení“. Ačkoli byl tento dokument především o osobním pohledu autorky a autora, kteří se na dokumentu podíleli společně, zažívala jsme mnoho chvil, kdy jsem měla pocit, že mluví o mně. Bylo to totiž téma, do kterého jsem si mohla zrcadlit svoje vlastní komplexy. Zároveň musím říct, že mě hodně překvapilo, jak jednoduše pojaté téma může být. Přišlo mi, že autoři rozebírali téma, které bylo opravdu hodně osobní a velmi vážné a oni ho dokázali formou návštěvy bazény takhle krásně dostat až možná do trochu komediálních rovin. Zaměření se na detaily ve sprchách, v šatnách, na své tělo, na svou rasu. Inspirovala jsem se v tom, že není třeba všechno říct stoprocentně na přímo, spíš dát posluchači možnost se do té dané situace dostat. To mě tedy zaujalo velmi!

Druhým dokumentem, který na mě dýchnul právě bojem a teď už doslovným, byl dokument z prostředí Ukrajiny – „Cesta zapomenutou válkou“. Tento dokument mě přesvědčil o tom, že právě audio forma vyprávění je ta nejintimnější. Při tomto dokumentu jsem měla totiž po celou dobu zavřené oči a opravdu jsem se do té situace dostala, až jsem z toho někdy měla husí kůži. Je to citlivé téma, které ale dokázal autor úplně skvěle, nenásilnou formou do dokumentu předat a zároveň nijak netlačil na posluchačovy city.

A v neposlední řadě bych ráda ještě okomentovala celkové pojetí předmětu. Moc se mi líbí, že jsme si mohli udělat pohodlí, dát si k tomu pivo, víno, cokoli. Společně jsme byli jakoby v takovém malém kině pro uši. Mám ale pár tipů nebo doporučení, co by se ještě dalo možná vylepšit. Napadlo mě, že by bylo možná hezké, kdybychom neseseděli na židlích, ale na zemi s dekami, polštáři, klidně našimi vlastními. Židle byly totiž po delší době už dost nepohodlné a na mě asi moc formální. Chápu, že prostory divadla jsou v leccem omezené, ale na druhou stranu, kdybychom si všichni přinesli svou podložku a polštář a k poslechu si třeba i lehli, bylo by to ještě víc intimní a komorní. Napadá mě, že skvěle by pro toto sloužilo AVC na FSS.

Jinak moc děkuji za pěknou zkušenost a spoustu inspirace do mé další tvorby!